

061. Derde klein Herents dictee

De zomer van 2005

De herinneringen aan de voorbije vakantie liggen netjes geordend in de laatjes van ons geheugen. Sommige werden min of meer geslaagd vereeuwigd op de foto's met papa's oude apparaat of mama's vernuftige digitale speeltje.

Er was voor elk wat wils, in binnen- of buitenland. De tv-journaals en de voorpagina's van kranten berichtten vooral over de kommer en kwel. Beeld je maar even de broeierige hitte op het Noordzeestrand in of een uitgeregend scoutskamp in de Belgische Ardennen. Wie onze grenzen overschreed, belandde met duizenden lotgenoten misschien wel in een van de ellenlange files naar de Middellandse Zee of zat geplaagd met een nog groter kwaad: in Portugal brandden de bossen, in Midden-Europa overspoelden modderlawines geïsoleerde dorpen. Wie vindt dat niet riskant?

Thuisblijvers troostten zich met een computerspel of een dvd'tje, ze surften, ze chatten of sms'ten wat meer. Slimmeriken zochten lotgenoten en een buurtpleintje voor een partijtje voetbal. Een boekenwurm verdiepte zich in Harry Potters meest recente avonturen, een filmfan vergaapte zich aan Roald Dahls "Sjake en de chocoladefabriek". Mogelijkheden zat, vind je niet? Ook ik heb me niet verveeld. Ik heb me op de nieuwste rage gestort en heb me een modieuze sjaal gebreid. En ik heb dit dicteetje uit mijn mouw geschud.